

Att allting i "Tracks" sker i så perfekt samspel, lekfullt men ändå tajt koreograferat, gör att jag stundtals sitter som i trans, skriver Sara Berg. FOTO: REBECCA GUSTAFSSON

Sara Berg: Det kanske inte är så fel att flytta från Palladium?

Krönika

Dansstationen vill inte lämna sin lokal på Södergatan i Malmö. Här är skälet som borde få dem att ändra sig, skriver vår kritiker efter att ha sett Viktor Fröjds lekfulla verk "Tracks".

"Alla kommer alltid samtidigt. Detta är ju inget ställe där man minglar", säger Peter Sunesson som står och trängs med resten av publiken i foajén på Palladium. Han borde veta; under många år jobbade han som producent på Dansstationen.

Men snart är det slut på dans i de här lokalerna, åtminstone i Dansstationens regi. Efter 21 år på Palladium ska de flytta – bland annat till Inkonsts scen på Bergsgatan.

Är det synd? På sätt och vis ja. Det är något visst med den här kulturbyggnaden, invigd 1920, och dess takmålningar, pelare och valvgångar. Kanske allra mest när man ser verk så tydligt kopplade till nutid. Som "Ribbon dance" för några år sedan, där Frédéric Gies dansade till techno tillsammans med ett rosa sidenband.

Eller onsdagens premiär: Viktor Fröjds nyskrivna "Tracks" – en "påminnelse om den för-digitala världen". Även här är det techno och electro som styr rörelserna. Två dansare i sneakers och avslappnade kläder, Fröjd själv och Yared Tilahun Cederlund, kliver ut på scenen och börjar demontera den struktur av trälådor som byggts upp i fonden, var och en med en blinkande glödlampa som enda innehåll.

Tillsammans liknar lådorna displayen på en analog knapptelefon och lyssnar man noga hör man också den klassiska melodislinga som uppstår när man slår ett telefonnummer på en sådan, blandad med en enda textrad på repeat: "On the right track". Nedplockade fungerar de som punktvis scenbelysning.

Först är de båda kropparna nästan robotlika i sina rörelser – jag tänker på Pixar-filmen "Wall-E" – men successivt ändrar de form. De blir ryckiga tuppar. De illustrerar hur det ser ut när två personer står och samtalar i strobljus. De påminner om idrottare när de spänner sina imaginära bågar, studsar med sina osynliga bollar, klättrar och rör. De spelar luftxylofon och hugger ved. Det låter töntigt, men prova själv att studera människorna som dansar på en teknoklubb; det är ungefär så här de ser ut.

Att allting i "Tracks" sker i så perfekt samspel, lekfullt men ändå tajt koreograferat, gör att jag stundtals sitter som i trans. Så tänds ett ilsket ljus och allting stannar av. Lådorna, och dess glödlampor som ständigt lyser i nya färger, placeras i högre staplar. Sladdklustret mellan två av tornen liknar röran av elledningar i en sydostasiatisk storstad. I bakgrunden hörs trafik. Allt blir rött.

Var det så här det gick till före sociala medier? Man blev polare med någon på ett dansgolv, bytte telefonnummer och åkte sedan och backpackade i Thailand? Inte osannolikt.

Nu befinner vi oss i en annan sorts folkhav, där man måste snirkla mellan tuktukar, motorcyklar och fotgängare istället för klubbkids höga på livet eller annat. "Tracks" är inte bara låtar att dansa till på en klubb utan även stigar att trampa på. "Spår att följa i sökandet efter den rätta vägen", som det heter i presentationen av verket. Och många är de som har försökt hitta sig själva i tropiska klimat.

Mot slutet lägger sig lugnet. Lådorna staplas om och förvandlas till en lägereld, först livligt sprakande och sedan långsamt falnande.

Hade verket kunnat uppföras i en annan miljö? Absolut. Frågan är om det inte till och med hade varit en ännu starkare upplevelse att se det i en lokal som faktiskt lika ofta *är* en teknoklubb.

En flytt kan även bidra till att omforma bilden av modern dans som någonting svårbegripligt och finkulturellt. Steget mellan att dansa själv och att se på någon annan som dansar måste inte vara så långt.

Dessutom är det alltid bättre förmingel på Inkonst.

Tracks ges även 29/10 på Inkonst under Malmö dance week.

Sara Berg
kritiker på kultursidan